

Een waar verhaal met tot slot drie conclusies

Door J. G. H. D. Bettink

Zes kilometer ten zuiden van Den Helder ligt over het Noordhollands kanaal de Kooibrug. Wij nemen deze brug en volgen de weg naar de Afsluitdijk.

De *blauwe reiger* is als gewoonlijk met enkele exemplaren langs dit visrijke water vertegenwoordigd. Op het water dobberen *kokmeeuwen*, *meerkoeten* en *bergeenden*. Wij nemen een kleine helling aan het eind van de betonweg en we worden verrast door een figuurlijk en letterlijk schitterend landschap. Zilverachtig schijnt de herfstzon op het smal beginnende Amstelmeer, met zijn brede rietkragen, rietvelden en met riet begroeide eilandjes. Er achter verbreedt het meer zich tot een vlakke, die zich in wazige verten verliest. Wij genieten van het verrassende uitzicht. Rechts langs de weg ligt het grote vogelreservaat, een broedplaats van *wilde eenden*, *slobeenden*, de in Nederland zeldzame *zomertaling* en talrijke andere watervogels. Dan rijden wij verder in de richting van het voormalige eiland Wieringen. Even voor wij dit bereikt hebben zetten we de auto op de parkeerplaats en steken we de weg over naar de waddendijk. Van de andere kant van de dijk vraadt een luid gekrijs de aanwezigheid van talrijke vogels. Er ligt nog maar een kleine strook wad droog. Op de grens van de opkomende vloed en het slik is het een bedrijvigheid van belang van allerlei slag watervogels. Nog een klein half uur en het water zal aan de voet van de dijk staan.

Hier en daar verraden groepjes stokken de aanwezigheid van fuiken aan de voet van de dijk. Uit gewoonte inspecteer ik de dichtstbijzijnde fuik. Ja hoor, er zijn weer slachtoffers gevangen. Angstig fladderen en dribbelen twee *tureluurs* in de zak van de fuik heen en weer, op ongeveer 30 meter afstand van de voet van de dijk. Nog even en de mooie diertjes zullen een onontkoombare verdrinkingsdood sterven.

Een geworpen steen laat zien dat de bodem hier niet uit zand, maar uit taai slik bestaat. Er zit niets anders op dan de kousen, schoen en lange broek uit te trekken om de *tureluurs* te bevrijden. Voorzichtig stappend bereik ik de zak van de fuik. De modder voelt aan als

een zachte wollen deken. Het losknopen van de twee touwtjes en het openen van de zak van de fuik kost een halve minuut. Het water komt al naderbij. Angstig drukken de twee *tureluurtjes* zich in de natte modder. Het is een kleine moeite hen naar de opening te drijven en luid turelurend verlaat de een na de ander de gevangenis.

Hoeveel vogels en misschien ook zoogdieren zullen er nu bij deze vloed weer verdrinken in de talrijke fuiken langs de waddenzee? Hoeveel van deze fuiken worden opgezet met de bijbedoeling vogels te vangen? Vogels die op een andere manier, omdat zij beschermd zijn door de wet, niet makkelijk in de handen van preparateurs komen. Er zijn onder deze preparateurs lieden die het niet zo nauw nemen met de herkomst van vogels, welke gevraagd worden door musea, scholen en ook door particulieren.

Hoeveel kasteleins versieren hun buitencafé ten gerieve van jagende klanten niet met een of meer opgezette vogels, liefst roofvogels. Ik kan de naam en het adres noemen van een meubelfabrikant, die zijn klanten in de gelegenheid stelt opgezette vogels via hem te betrekken om deze te laten dienen, zoals hij dat zijn klanten voorstelt, als blikvangers.

De conclusies die ik uit bovenstaand verhaal zou willen trekken zijn:

1. Er dient een stokje gestoken te worden voor het zetten van fuiken in water dat droogvalt bij eb. Wanneer dit verbod uitgevoerd zou worden, zullen er toch nog enkele vogels aan de fuiken ten offer vallen, maar dit zou beperkt blijven tot duikende vogels.
2. Er dient bij de preparateurs geregeld toezicht op de herkomst van de vogels uitgeoefend te worden.
3. Ten bate van de kennis van vogels, die immers aan de liefde voor vogels voorafgaat, is het gewenst dat bonafide preparateurs voor musea en scholen de beschikking krijgen, meer dan tot nu toe, over alle interessante vogels die door ongevallen, lichtschepen of vuurtorens verongelukken.